

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑνιάκοντα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσδεμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ,
καὶ ἄλλοι νέοι θὰ γίνουσι νόμοι.

Χίλια τετρακόσια δύο καὶ σαράντα,
τώρα πιά θ' ἀνέβῃ μία καὶ ἄλλη ράντα.

Ἡ δουλὴ μὲ πόνο ψάλλει
τῆς Δυναδικῆς τὸ χάρι.

Φ. — Κύττα πῶς φρυάττουν ἔθνη καὶ λαοὶ ζητοῦν
[καινά,

Ἀλευθεριᾶς παντοῦ παιᾶνες,
Βασιλεῖς καὶ Μεγιστᾶνες
πέρνουν τώρα τὰ βουνά.

Κάθε κύριος ἱππότης,
κάθε κραταιὸς δεσπότης
σ' ἓνα τέτοιο ξαφνικὸ
ἔχουν πάθει πανικό.

Ποῦ τοῦ Πρώσου Σακαρῆκα
κορυβαντιῶντα σμήνη;
βλέπω κατὰ γῆς καὶ ἐκεῖνη
τὴν Αὐστριακὴ καζάκα.

Βλέπ' ἐδῶ καὶ βλέπ' ἐκεῖ...
πάει καὶ ἡ Δυναδική,
ποῦ τὴν ἐφλεγ' ἓνας πόθος νᾶσαι τῶν μικρῶν προ-
(στάτης

καὶ τοὺς σκλάβους νὰ λυτρώνη,
καὶ οἱ λαοὶ νὰ κλίνουν γόνυ
πανευδαίμονες μπροστὰ τῆς.

Τὶ κακὸ, τί δυστυχία,
τέτοια πρώτης Μοναρχία
νὰ διαλυθῇ προσφάτως
καὶ νὰ πάῃ κατὰ κράτος.

Ποῦ καὶ Ἀψβοῦργοι καὶ Μαγάρροι;
ἤρσανε καὶ αὐτοὶ ποδᾶρι
καὶ ἐσαρώθηκαν στὴ μπόρα.

Κι' ὁ μικρὸς καὶ ὁ σκλαβομμένος
καὶ καθεὶς συφοριασμένος
ποῦ θὰ καταφεύγῃ τώρα;

Σὲ ποιὸν τώρα θὰ στενάξῃ
καὶ θὰ πῇ καὶ θὰ φωνάξῃ
τὰ πικρὰ παράπονά του
καὶ τὰ τόσα βάσανά του;

Καὶ ὁ Περικλῆτος κλαίει
Στέρματα Βασιλέων.

Π. — Τί κακὸ, τί δυστυχία,
νὰ χαθῇ μιὰ Μοναρχία,
ποῦ τὰ τόσα τῆς ἔλεῃ τὰ σκορποῦσε μὲ τὰ φτηνάρι;
ποῦ γιὰ λευθεριᾶς ἐσφρίγα,
καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ρήγα,
γιατὶ φώναξε στ' αὐτὰ τῆς; ἕως ποῦτε, παλληκάρια;

Κι' εἶπε τότε ὅτον Φεραῖον· ἐγὼ φθάνω μοναχὴ
ἀλυτρώτους νὰ λυτρῶνω
καὶ λαὸν ν' ἀναπτερόνω
σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχὴ.

Γιὰ μικροὺς καὶ γι' ἀσθενεῖς
ἐγὼ γίνομαι θυσία,
καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ κανεὶς
τὴν δική μου προστασία.

Σ' ὅλους Ἀευθερίᾳ χρυσῇ,
κι' εἶναι περικτὸν καὶ σὺ
Ἀευθερίᾳς νὰ βγαίνης ψάλτης.

Καὶ μὲ ρίμαις φλογεραῖς
νὰ μοῦ φέρνης συμφοραῖς,
νὰ μοῦ γίνεσ' ἐφιάλης.

Ἦθελεν ἡ Μοναρχία σώνει καὶ καλά μονάχη
τῆς σκλαβιάς τὴν προστασία γιὰ προνομίό της ν' ἄχη,
καὶ γιὰ τοῦτο καὶ τὸν Ρήγα
μὲ θυμὸ τὸν ἐκυνήγα
καὶ τὸν εἶχε σὶ το στομάχι.

Ἔως ὅτου τοῦ Φεραίου δὲν ἠκούσθη πλέον ρίμα
κι' ἔπεσε κι' ὁ ψάλτης θῦμα
τῆς κοσμοφιλοῦς Αὐστρίας,
ἐμπνευσμένης ἱερείας
τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας.

Μὲς σ' τῆς κούρας τῆς πολλᾶς
μόνον ὅσα τώρα λὲς
φαίνονται σ' ἐμέν' ἀλήθεια,
κι' ὅλα τᾶλλα κολοκύθια.

Ἦ διαλυθεῖς Αὐστρία
Δίκαιον, Ἐλευθερία,
κι' ἀσθενῶν παρηγορία.

Στῆς σκλαβιάς τὰς δυστυχίας
ἢ φροντὶς τῆς Μοναρχίας
ἦτον ὑπεραρκετή.

Καὶ γιὰ τοῦτο, βρὲ μουρμούρη,
οἱ Φεραῖοι τροβαδοῦροι
ἦσαν ὁλῶς περικτοί.

Κι' ἔκανε πολὺ καλὰ
τὸν Φεραῖο νὰ σκοτώσῃ,
κι' ἀπὸ τοῦτον τὸν μελᾶ
τοὺς Ραγιᾶδες νὰ γλυτώσῃ.

II. —

Κοῖμα κοῖμα νὰ χαθῇ
κι' ἔτσι νὰ διαλυθῇ
τῶν Ἀφβούργων τὸ συνάφι.

Κι' ἓνα χέρι τώρα πλέον
ἀπὸ βίβλους Βασιλέων
βλέπω νὰ τοὺς διαγράφῃ.

Κορώναις ξακουσμέναις,
ἀτίμητα στολίδια,
τῆς βλέπω πεταμέναις
σὲ ράκη καὶ σκουλίδια.

Κανένας πιά δὲν ξέρει τί νά' πῃ...
σήμερα τοῦ παντὸς ἀνατροπῇ,
κι' ἀήττητοι Μονάρχαι δίχως Θρόνο
τοῦ Κόμητος τὸν τίτλο πέρνουν μόνο.

Ἐκεῖν' οἱ σελαγιζόντες δεσπότες
περνοῦνε σὰν τοὺς ἄλλους ιδιώται,
καὶ σήμερα φοροῦν' ψηλὰ καπέλα,
κι' ἔγιναν μία τζόγια, μία τρέλλα.

Καὶ κατὰ Σακαράκηδες, τοῦ χρόνια
δὲν ἔπαυαν τὸν κόσμον ν' ἀπειλοῦν,
χωρὶς σπαθιὰ καὶ κράνη καὶ γαλό νι,
σὲ θηριοτροφεία τοὺς σφαλοῦν.

Καὶ τοῦ Φεραίου σήμερα τοὺς στίχους
σὲ πρόσωπα τυράννων τοὺς τινάζουν,
καὶ τοὺς παληοὺς θυμοῦνται Μετερνίχους
κι' ἀνάθεμα σ' τὴ μνήμη των φωνάζουν.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν
μὲ τόνον κάπως κλαυθμηρῶν.

Μετερνίχειος Αὐστρία,
ὁποῦ Λάμιας ἰδεώδη
μὲ τὴν ἄλλη συμμορία
σ' ἐσηκώσανε σὶ τὸ πόδι.

Καταλυτημένος πῆγα
ἐμπρὸς σ' ἄγαλμα τοῦ Ρήγα,
καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
τὸν ἐρώτησα γιὰ σένα.

Μὰ δὲν θέλησε τὸ θῦμα
μ' ἓνα λόγο, μὲ μιὰ ρίμα
παντελῶς ν' ἀποκριθῇ

Μόνο σήκωσε τὸ χέρι
κατὰ τὰ δικά σου μέρη
ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχηθῇ.

